

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci žalobce: **A. N.**, nar., státní příslušnost , t. č. , proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR (odbor azylové a migrační politiky)**, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 07. 2014, č. j. OAM-161/LE-BE02-PS-2014, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 07. 2014, č. j. OAM-161/LE-BE02-PS-2014, jímž mu byla podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen „“) až do vycestování, maximálně však do 26. 11. 2014.

V žalobě namítá porušení ustanovení § 2, § 3 a § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), § 46a zákona o azylu a čl. 5 a 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění pozdějších protokolů, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb. (dále jen „Úmluva“), přičemž uvádí, že pro uložení povinnosti setrvat v nebyla splněna ani podmínka nebezpečnosti žalobce pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, ani podmínka souladu rozhodnutí s mezinárodními závazky ČR.

Žalobce konkrétně namítá, že skutečnost, že bylo v jeho případě vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, sama o sobě neodůvodňuje závěr o jeho nebezpečnosti pro veřejný pořádek. Odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 16. 12.

2013, č. j. 5 Azs 17/2013-22 (text rozhodnutí NSS je dostupný na webu www.nssoud.cz), podle něhož je potřeba při aplikaci § 46a zákona o azylu vycházet z definice veřejného pořádku judikované v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 07. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151, 2420/2011 Sb. NSS, a s odkazem na usnesení rozšířeného senátu se v něm uvádí, že „za nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je třeba považovat pouze hrozbu takového jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, přičemž je nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci. Tato interpretace však představuje stále jen obecné kritérium a je nutné postupovat také pouze v souladu se zásadou přiměřenosti, tedy pouze s ohledem na danou situaci cizince, konkrétně tedy s ohledem na stupeň integrace cizince, jeho osobní a rodinné poměry, věk, délku pobytu na území, zdravotní stav či vazby na zemi původu. Skutečným, aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti pak podle rozšířeného senátu jistě není např. fakt samotného nelegálního vstupu či nelegálního pobytu na území ČR.“

Žalobce uvádí, že není pravdou, že neučinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu, neboť po uplynutí platnosti cestovního pasu kontaktoval konzulát K. republiky v Praze, avšak dozvěděl se, že nový cestovní doklad si musí vyřídit na velvyslanectví K. republiky ve Vídni, kam ovšem žalobce vzhledem k absenci víza nemohl vycestovat. Jiná možnost pak podle zjištěných informací neexistuje, takže se žalobce ocitl v patové situaci, protože si nový cestovní doklad bez své viny nemohl zařídit. Žalobce je prakticky bezdomovec, protože si nemůže legálně obstarat prostředky k obživě nebo bydlení. Byť si žalobce je vědom uložených správních vyhoštění, vytýká policii, že mu měla poskytnout asistenci s vycestováním (především pokud jde o vyřízení cestovního dokladu) nebo ho poučit o možnosti žádat o mezinárodní ochranu.

Žalovaný se podle žalobce nevěnoval řádným způsobem zhodnocení, zda jsou splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí, a to zejména v kontextu toho, zda v dané patové situaci žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. O povinnosti žalobce setrvat v rozhodl žalovaný automaticky. Žalobce nelze považovat za nebezpečného pro veřejný pořádek a omezení jeho osobní svobody v na 120 dní je v poměru k jeho předchozímu jednání podle žalobce nepřiměřené. Žalobce také poukázal na fakt, že žádá o mezinárodní ochranu z důvodu své sexuální orientace, což je nová skutečnost oproti jeho předchozí žádosti z roku 2003. V této souvislosti se žalobce obává, že by byl v zemi původu vystaven stigmatizaci a diskriminaci, stejně jako nepochopení ze strany jeho rodiny. přitom není podle žalobce vhodným místem pro žadatele, jehož žádost se nejeví jako účelová, neboť je neustále konfrontován ve styku s vyhošťovanými cizinci se strachem z nuceného návratu. Bylo by tak vhodnější, aby žalobce byl umístěn v pobytovém středisku, kde by vyčkal výsledku řízení o mezinárodní ochraně.

Žalobce také namítá, že v rozporu s rozsudkem NSS ze dne 05. 03. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013-42, žalovaný bez jakéhokoliv odůvodnění rozhodl o maximální zákonné době setrvání žalobce v . Tím je popřen a v zásadě eliminován institut správního uvážení. Navíc uložení maximální délky setrvání nezohledňuje individuální okolnosti případu, zejména důvody podané žádosti o mezinárodní ochranu. Napadené rozhodnutí je podle žalobce v tomto směru nepřezkoumatelné.

Závěrem žalobkyně uvádí, že napadené rozhodnutí postrádá náležité odůvodnění vyžadované ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný totiž pouze rekapituluje informace získané ze spisového materiálu příslušných složek Policie ČR, aniž by uvedl důvody výroků, podklady pro jejich vydání, úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení. Individuální okolnosti případu tak vychází ze standardizovaného formuláře pro policejní výsledky při zajištění, kde však dotazy slouží pro účel rozhodnutí o vyhoštění či zajištění

cizince, nikoliv k posouzení otázky nebezpečí žalobce pro veřejný pořádek. Žalobce má za to, že mu měl žalovaný orgán dát minimálně při podání žádosti o mezinárodní ochranu možnost, aby se vyjádřil k okolnostem rozhodným pro vydání napadeného rozhodnutí.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě projevil nesouhlas s žalobními výhradami, neboť neprokazují, že by porušil některý z právních předpisů či Úmluvu. Uvedl, že žalobce byl v době projevení úmyslu již zajištěn podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a žalovaný tak oprávněně vycházel z informací obsažených v rozhodnutí o zajištění žalobce, z nichž jasně vyplývají okolnosti předchozího pobytu a jednání žalobce v rozporu s českým právním řádem. Takto se žalovaný seznámil s individuálními okolnostmi a celkovou životní situací žalobce a podle svého přesvědčení důvodně uzavřel, že jeho předchozí chování představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti odůvodňující uložení povinnosti setrvat v .

Poukázal na to, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí je vyličen konkrétní dlouhodobé chování žalobce v minulosti, a to konkrétně že žalobce v roce 2003 přicestoval s platným cestovním pasem na turistické vízum a požádal o mezinárodní ochranu, která mu však nebyla udělena a žalobce nebyl následně úspěšný ani se svou správní žalobou a kasační stížností, v návaznosti načež byl žalobci vydán výjezdní příkaz s povinností opustit území ČR nejpozději do dne 04. 04. 2006. To však žalobce neučinil a rozhodnutím ze dne 18. 08. 2011 mu bylo uloženo správní vyhoštění na dobu jednoho roku. Žalobce však území neopustil ani poté a rozhodnutím ze dne 20. 08. 2012 mu bylo uloženo další správní vyhoštění s platností na tři roky. V té době vydaný výjezdní příkaz do 07. 10. 2012 opět nesplnil a od 08. 10. 2012 žalobce maří výkon správního vyhoštění. V odůvodnění poukázal i na to, že žalobce v souvislosti se svým zajištěním dne 17. 07. 2014 uvedl, že si je vědom svého neoprávněného pobytu, že nemá stálou adresu a je v podstatě bezdomovcem, nedisponuje finančními prostředky na návrat do vlasti, v ČR nemá žádné příbuzné, je svobodný a v K. žije jeho příbuzní, a to matka, sourozenci a jeho dvě zletilé dcery, s tím, že si však rodina s ohledem na jeho homosexualitu nepřeje jeho návrat. Žalovaný v této souvislosti namítl, že žalobce na území ČR vědomě pobýval v rozporu s uloženým vyhoštěním a existuje tak obava, že bude nadále průběh správního vyhoštění ztěžovat. Důvodem uložené povinnosti setrvat v tedy není pouze fakt vědomého nelegálního pobytu žalobce na území ČR, ale také jeho snaha se vyhnout realizaci správního vyhoštění podáním opakované žádosti o mezinárodní ochranu, pobyt bez zdravotního pojištění, finančních prostředků na pobyt a také žalobcem tvrzené bezdomovectví.

Doba, po kterou je žalobce povinen setrvat v , je odůvodněna nejen závěrečnou větou odůvodnění napadeného rozhodnutí, ale konkrétními skutkovými okolnostmi zmíněnými v celém odůvodnění, což podle žalovaného odpovídá požadavkům vysloveným v rozsudku NSS ze dne 21. 05. 2014, č. j. 6 Azs 33/2014-45. Právě vzhledem ke konkrétním a individuálním okolnostem případu žalobce, na něž odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazuje, žalovaný rozhodl o setrvání žalobce v po maximální možnou dobu.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.

Z obsahu správního spisu, konkrétně z odůvodnění rozhodnutí Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 17. 07. 2014, č. j. KRPA-279100-9/ČJ-2014-000022, jímž byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců na dobu 90 dnů z důvodu, že pobývá na území ČR v rozporu s již vydaným rozhodnutím o správním vyhoštění a že je zde obava, že by výkon rozhodnutí o správním vyhoštění mařil, soud zjistil, že v souladu s údaji ve vyjádření žalovaného bylo v minulosti žalobci již dvakrát v letech 2011 a 2012 uloženo

správním vyhoštění, žalobce však dosud nevycestoval. Ve správním řízení měl žalobce sdělit, že po vydání posledního správního vyhoštění bydlel v bytě spolu s občany Ukrajiny, které nezná, a platil nájem 5.000,- Kč měsíčně, od roku 2013 bydlel na ubytovně a od 13. 07. 2014 je bez ubytování jako bezdomovec. Od svého příjezdu do ČR pracoval bez povolení ve stavebnictví a měsíčně vydělával v průměru 15.000,- Kč. Na území ČR se dopouštěl drobných krádeží, hlavně potravin a alkoholu. Lhůtu zajištění v trvání 90 dnů policejní orgán zvolil s ohledem na průměrnou dobu vydání cestovního dokladu K. v délce 60 dnů a na průměrnou dobu potřebnou k zajištění přepravních dokladů přes území jiných států v trvání 30 dnů. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 29. 07. 2014 žalobce uvedl, že je svobodný, na Ukrajině žije jeho matka, dvě zletilé dcery a jeho devět sester a tři bratři, v ČR nemá nikoho. Z K. odjel kvůli problémům s vymahači dluhů, ale to již není aktuální. O svůj život se obává proto, že změnil svou sexuální orientaci. Před 6 lety to zkusil a zjistil, že je gay. Když to řekl své kamarádce v ČR, ta to zavolala jeho sestře a bratrovi a už 4 roky žalobce s nikým z rodiny nemluví, protože jej rodina zavrhlá. S ohledem na islámské vyznání mu řekli, že pokud přijede, tak jej zabijí, protože kvůli němu by na jeho rodinu bylo špatně nahlíženo. Jeho bratr mu sice řekl, že jej nechce ztratit, ale že nechce skandál a nechce jej proto již vidět. Žalobce v žádosti také uvedl, že si chtěl zařídit pas, ale poslali ho do Rakouska a žalobce se bál, že by jej odtamtud poslali do K. V poslední době žalobce neměl kde bydlet, nevěděl, co dělat, zvažoval i sebevraždu, pak šel do obchodu, kde něco vzal a tam byl zadržen. Uvedl též, že za dobu svého pobytu v cizině spojení se zastupitelským úřadem nenavázal. Dne 29. 07. 2014 bylo v návaznosti na prohlášení o mezinárodní ochraně vydáno napadené rozhodnutí, jímž bylo žalobci uloženo setrvat v až do vycestování, nejdéle však do 26. 11. 2014. Napadené rozhodnutí žalobce převzal dne 30. 07. 2014.

Podle § 46a odst. 1 zákona o azylu rozhodne ministerstvo o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žadatele, žadatel se prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti, nebo je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Žalobce předně zpochybňuje správnost závěru žalovaného, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, tak jak je tento pojem nahlížen judikaturou NSS, konkrétně usnesením ze dne 26. 07. 2011, čj. 3 As 4/2010-151. Krajský soud se proto zaměřil na otázku, zda důvody uváděné v napadeném rozhodnutí skutečně představují nebezpečí pro veřejný pořádek. Vyšel z úvah, které ve vztahu k pojmu veřejný pořádek učinil v řadě svých jiných rozhodnutí. Obecně lze tedy konstatovat, že důvody pro omezení osobní svobody cizince podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu jako osoby nebezpečné pro veřejný pořádek musí být takovými důvody, jež dostatečně intenzivně odůvodňují potřebu jeho izolace od společnosti, a to z důvodu, aby svým chováním nenarušoval žádoucí a řádné fungování společnosti (veřejný pořádek). Smyslem je předejít tomu, aby cizinec porušoval či ohrožoval práva a svobody druhých, resp. tomu, aby svou činností narušoval či ohrožoval fungování orgánů státu. Z judikatury NSS pak plyne, že narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Žalovaný v důvodech napadeného rozhodnutí zmínil vedle nelegálního pobytu žalobce na území ČR a jeho opakovaného nevycestování skutečnost, že žalobce opakovaně mařil uložené správní vyhoštění, je bezdomovcem, nemá

dostatek prostředků na svůj pobyt, není zdravotně pojištěn ani nemá pracovní povolení a také na fakt, že se žalobce dopouštěl drobných krádeží potravin a alkoholu.

Soud je toho názoru, že samotná okolnost, že se cizinec nachází na území ČR, aniž by k tomu byl oprávněn, není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Stejně tak bez dalšího nepostačí ani fakt, že cizinec není zdravotně pojištěn, aktuálně nemá finanční prostředky na svůj pobyt a ani pracovní povolení a je bezdomovcem (ostatně zde jde fakticky o jedinou skutečnost – akutní nedostatek financí na straně cizince – a jeho vnější projevy). Avšak přeroste-li nelegální pobyt nebo akutní nedostatek financí až do situace, kdy žalobce maří výkon správního rozhodnutí, aniž by zde byly výjimečné polehčující okolnosti (např. faktické skutečnosti zabránivší již naplánovanému vycestování, spolupráce se správními orgány po opomenutí vycestovat apod.), nebo páchá trestnou činnost (buť motivovanou bezvýchodnou situací žalobce), je třeba takové jednání již považovat za dostatečně intenzivní zásah do veřejného pořádku, který ostatně může v řadě případů představovat i jednání trestněprávní povahy [např. § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku].

V dané věci soud konstatuje, že shora uvedený závěr učinil žalovaný na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, který žalobce nezpochybňoval s výjimkou informace o tom, že se žalobce nepokusil legalizovat svůj pobyt. Pokud jde o toto obvinění, soud musí žalobci přitakat, že v žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany je vnitřní rozpor mezi obecnou větou o tom, že žalobce nekontaktoval zastupitelský úřad (bod 30), a jeho informací o tom, že si pas zařídit chtěl, ale byl poslán na ambasádu do Rakouska (bod 23), přičemž z formulace bodu 30, která se standardně podle zkušeností soudu opakuje v zásadě ve většině žádostí o mezinárodní ochranu, lze dovodit, že jde o chybu v zápisu či projev nedorozumění, zatímco důvody v bodě 23 jsou zcela konkrétní a lze tedy důvodně předpokládat, že právě ty odpovídají skutečnému vyjádření žalobce. Žalobce tudíž podle svých tvrzení určitý pokus o legalizaci pobytu učinil. Při jeho hodnocení je však nutné uvést, že rozhodně nešlo o aktivitu dostatečnou do té míry, aby mohla být důvodem pro závěr, že žalobce (resp. jeho dosavadní chování) nepředstavuje intenzivní nebezpečí pro veřejný pořádek. Žalobce totiž na území ČR pobývá nelegálně již od ledna 2006 (právní moc rozhodnutí NSS v případě první žádosti žalobce o poskytnutí mezinárodní ochrany) a na závažnost takového stavu byl důrazně upozorněn nejpozději v prosinci 2011, kdy mu bylo uloženo první správní vyhoštění. Snaha obstarat si platný cestovní pas a vízum se měla uskutečnit nejpozději v roce 2006. Pokud tak žalobce nepostupoval (a z jeho tvrzení je zřejmé, že nikoliv, neboť obava z cesty do Rakouska v souvislosti s jeho tvrzenou homosexualitou se mohla s ohledem na její šestileté trvání datovat nejdříve z roku 2008), je zřejmé, že jeho nelegální pobyt nebyl způsoben tím, že jej okolnosti přivedly do patové situace, ale tím že žalobce dlouhodobě neměl chuť a vůli tuto otázku vůbec řešit. Ani na první správní vyhoštění přitom žalobce nereagoval. I kdyby důvodem neopuštění území ČR na přelomu let 2011/2012 byla nemožnost obstarat si doklady a nedostatek finančních prostředků na cestu, žalobce na tento stav nereagoval spoluprací s orgány ČR, které by v konečném důsledku jeho vycestování alespoň nuceným způsobem zajistily, a nereagoval alternativně ani podáním žádosti o mezinárodní ochranu (tato možnost mu s ohledem na předchozí absolvované řízení musela být známa), pokud se obával návratu do vlasti z důvodu své nově objevené homosexuality. Žalobce naopak zůstával pasivní a situaci nechal vygradovat až do stavu, kdy byl opětovně správně vyhoštěn a kdy se po dalších dvou letech jako osoba bez domova v hmotné nouzi uchýlil k páchání majetkových deliktů.

Jestliže žalovaný dospěl k závěru, že by žalobce mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci ČR, je tento závěr správný a okolnostmi zmíněnými v textu napadeného rozhodnutí dostatečně odůvodněný, neboť je evidentní, že žalobce setrval a čím dál intenzivněji nerespektuje právní předpisy ČR, přičemž se vyhýbá

jakémukoliv kontaktu s orgány ČR, jež by nedávná ztráta bydlení žalobce ještě více vyloučila. Za takových okolností se jeví vydání napadeného rozhodnutí jako naprosto racionální a právním předpisům plně odpovídající postup. Žalobcem vyslovená preference umístění v pobytovém středisku namísto je přitom irelevantní, neboť do doby rozhodnutí o podané žádosti o mezinárodní ochranu nemůže být žalobce nuceně navrácen.

K žalobní námitce, že žalovaný pouze rekapituluje skutkový stav zjištěný Policií ČR v řízení o zajištění cizince a že odůvodnění rozhodnutí žalovaného neodpovídá § 68 odst. 3 správního řádu, soud konstatuje, že v postupu, kdy žalovaný využil informace zjištěné v předchozím řízení, nepovažuje za pochybení. Tento závěr ostatně zaujal i NSS ve svém rozsudku ze dne 05. 03. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013-42, kde uvedl, že „*[p]řevzetí skutkových zjištění z předchozího řízení o zajištění do rozhodnutí o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců proto není nedostatkem tohoto rozhodnutí za předpokladu, že tato skutková zjištění umožňují dostačujícím způsobem posoudit, zda jsou splněny podmínky pro aplikaci § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, včetně posouzení otázky, zda cizinec nespadá do chráněné skupiny osob, na které nelze tuto povinnost aplikovat.*“ Z napadeného rozhodnutí rovněž plyne, jaké konkrétní a specifické okolnosti byly důvodem vydaného rozhodnutí.

Také pokud žalobce namítá, že mu v předcházejícím řízení měla být dána možnost se vyjádřit k okolnostem rozhodným pro vydání rozhodnutí, uvést v tomto směru relevantní skutečnosti a důkazy (bez jakékoliv konkretizace skutečností, které žalobce v důsledku toho uvést nemohl), opomíjí, že možnost se vyjádřit formou ústní výpovědi měl žalobce v řízení o zajištění podle zákona o pobytu cizinců, na něž v řádu několika dnů navázalo právě řízení o uložení povinnosti setrvat v . Přitom okolnosti zkoumané v obou řízeních jsou dosti blízké a žalobce brojí proti správnosti těch závěrů žalovaného, které byly relevantním předmětem zájmu i v řízení o zajištění cizince. Navíc nelze přehlédnout zásadní specifika řízení o uložení povinnosti setrvat v plynoucí z mimořádně krátké pětidenní lhůty (§ 46a odst. 2 zákona o azylu) pro vydání napadeného správního orgánu v případě žadatelů, kteří jsou již zajištěni, jež v podstatě znemožňují provést opakovaný výslech žalobce a provádět jakékoliv rozsáhlejší dokazování. Za tímto účelem slouží řízení o žádosti žadatele o přezkoumání důvodů setrvání v podle § 46a odst. 5 zákona o azylu, které se již odvíjí v obecné lhůtě pro vydání rozhodnutí správního orgánu a poskytuje dostatek prostoru pro plné uplatnění dosud žalobcem nezmiňovaných argumentů a návrhů na provedení důkazů (srov. obdobně i rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 12. 05. 2014, č. j. 44 A 17/2014-19).

Žalobce konečně vznáší výhrady i proti době, po kterou mu byla stanovena povinnost setrvat v , a namítá absenci odůvodnění stran stanovení maximální zákonné délky uložení povinnosti. Žalovaný k tomu ve vyjádření k žalobě poukázal na již zmíněný rozsudek NSS ze dne 21. 05. 2014, č. j. 6 Azs 33/2014 - 45, z něhož vyvodil, že je povinen odůvodňovat pouze kratší, nikoli maximální dobu trvání povinnosti cizince setrvat v .

S názorem žalovaného soud nesouhlasí, neboť se přiklání k závěrům rozsudku NSS ze dne 05. 03. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013 - 42, z nichž plyne, že žalovaný musí odůvodnit rozhodnutí o délce uložení povinnosti, zejména pokud se rozhodne uložit zákonné maximum. Uvedený názor nebyl rozsudkem NSS ze dne 21. 05. 2014, č. j. 6 Azs 33/2014 - 45, na který žalovaný nyní odkazuje, překonán ani vyvrácen. V něm NSS (jenž rozhodoval o kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu, jímž byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného o povinnosti cizince setrvat v až do vycestování, maximálně však do 21. 05. 2014), výslovně uvedl, že „*nic v napadeném rozhodnutí ani ve spisech nevyvolává pochybnost o tom, že žalovaný překročil nebo dokonce zneužil meze správního uvážení ve smyslu rozsudku č. j. 3 Azs 24/2013-42*“ a dále pokračoval, že „*V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný poukázal na konkrétní a specifické okolnosti daného případu, na základě kterých rozhodl o povinnosti žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, a vzhledem ke*

všem těmto uvedeným okolnostem (včetně absence platných dokladů, jež je třeba nejprve obstat) dospěl k závěru o nutnosti vyslovit povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v maximální možné zákonné délce. Stanovená délka povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců není odůvodněna toliko závěrečnou větou odůvodnění napadeného rozhodnutí, nýbrž specifickými skutkovými okolnostmi uvedenými v celém odůvodnění napadeného rozsudku (arg. „vzhledem k výše uvedenému“). Nejvyšší správní soud proto nemá žádnou pochybnost o tom, že stanovená, byť podle zákona maximální délka povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců odpovídá též požadavkům subsidiarity a přiměřenosti, jaké na zásah do práva na osobní svobodu klade čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy (srov. rozsudek ESLP ze dne 27. listopadu 2008 Rashed proti České republice, stížnost č. 298/07, bod 68; rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 29. ledna 2008 ve věci Saadi proti Velké Británii, stížnost č. 13229/03, bod 79). K těmto závěrům ostatně dospěl rovněž krajský soud v napadeném rozsudku; na jeho závěry proto Nejvyšší správní soud v podrobnostech odkazuje.“

Na základě shora uvedeného činí soud závěr, že uvážení správního orgánu o maximální délce povinnosti cizince setrvat v musí být z odůvodnění rozhodnutí seznatelné vždy a že v soudním přezkumu ob stojí jen tehdy, pokud má oporu v konkrétních a specifických okolnostech, jež plynou z kontextu celého odůvodnění vydaného rozhodnutí. V nyní projednávané věci lze nicméně konstatovat, že z napadeného rozhodnutí lze zjistit, jaké konkrétní okolnosti vzal žalovaný v úvahu při stanovení povinnosti žalobkyně setrvat v po maximální dobu, neboť poukázal na skutečnost, že žalobce nedisponuje platným cestovním dokladem, z čehož logicky plyne, že jej bude třeba obstat. Námitka žalobce namítající nedostatečné odůvodnění proto neobstojí.

Je však třeba konstatovat, že v případě odůvodňování uložené délky setrvání cizince v by nepochybně bylo namístě přesněji vymezit, které z rekapitulovaných okolností jsou pro tuto dílčí úvahu žalovaného klíčové. To platí zejména za stavu, kdy se soudu na základě již většího množství obdobných rozhodnutí, jež byly předmětem jeho přezkumu, jeví, že správní praxe žalovaného jednoznačně tenduje k (téměř) automatickému využívání maximální délky setrvání. Pokud v otázce délky zvolené lhůty zůstanou rozhodnutí žalovaného i nadále takto na samé hraně přezkoumatelnosti a současně bude nadále setrvale aplikována maximální lhůta setrvání, Krajský soud v Praze nevylučuje, že v zájmu ochrany osobní svobody bude nucen k tomuto trendu přihlídnout, což nutně povede ke zpřísnění hodnocení přezkoumatelnosti napadených rozhodnutí v této otázce.

S ohledem na výše uvedené tedy soud uzavírá, že žalovaný při uložení povinnosti žalobci setrvat v přihlédl dostatečnou měrou k individuálním okolnostem případu, a proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci neměl úspěch a žalovanému, kterému by jako úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je

posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze 26. srpna 2014

Mgr. Ing. Petr Šuránek
samosoudce

Rozsudek byl vyhlášen dne 26. 08. 2014 [§ 49 odst. 11 a § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].